

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

**Tale til åbent samråd L39 spørgsmål A i
Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og
Fiskeri Onsdag den 24. februar 2010 kl. 14.00**

Det talte ord gælder

Samrådsspørgsmål A

”Vil ministeren redegøre for de utilsigtede konsekvenser, som adgangen for tilførsel af udenlandsk kapital til dansk landbrug kan få på længere sigt, idet der tænkes på udenlandske investorers opkøb af landbrugsarealer med det formål at sikre fødevarerforsyningen i hjemlandet, som allerede foregår visse steder i verden?”

Svar:

- Vi ønsker at opretholde et dansk landbrugserhverv. Derfor skal erhvervet også have mulighed for at tilpasse sig til udviklingen, så det kan lade sig gøre at opretholde et konkurrencedygtigt dansk landbrug.
- Indledningsvis vil jeg pege på, at det - ikke mindst i den nuværende økonomiske situation - er vigtigt, at landmændene får større valgfrihed med hensyn til finansieringen af deres bedrifter. Det er derfor meget væsentligt, at der gives større mulighed for etablering i selskabsform end efter de

nuværende regler. Dette har især stor betydning for de meget store og kapitaltunge landbrugsbedrifter.

- Som jeg nævnte i min besvarelse af spørgsmål 39 om konsekvensen af at åbne for fremmedkapitaltilførsel til dansk landbrug, kan jeg oplyse, at det foreliggende lovforslag fastholder de hidtidige regler om, at landmanden i selskabet skal have en bestemmende indflydelse. Der lempes således alene på de hidtidige relativt strenge regler om, at de øvrige investorer skal være i nærmere bestemt familie med landmanden i selskabet, eller skal være livsforsikringsselskaber eller pensionskasser.
- Reglerne føres hermed i princippet tilbage til retstilstanden før landbrugslovsændringen i 1999.
- Det var opfattelsen hos de fleste eksperter ved høringen på Christiansborg om L 39 den 10. februar 2010, at den foreslåede ændring af selskabsreglerne ikke vil give anledning til meget store eksterne investeringer i landbrugsejendomme – og da slet ikke fra udenlandske investorer, da de danske priser på landbrugsjord fortsat er oppe i et sådant niveau, at udenlandske investorer næppe vil finde det interessant at opkøbe landbrugsejendomme i Danmark med henblik på at sikre fødevareforsyningen i hjemlandet. Danmark har nogle meget skrappe miljøkrav, som gør det dyrt at producere i Danmark. Der var endvidere en forventning om, at selvejet fortsat ville bestå i væsentligt omfang.
- Jeg vil også godt lige nævne Niels Kærgårds bemærkninger ved høringen på Christiansborg. Han nævnte, at danske landmænd hidtil har været villige til at betale jordpriser, som var højere end det, som jorden kunne forrente. Han

forventede, at det fortsat ville være sådan, og at prisniveauet på danske landbrugsejendomme derfor også fremover vil være således, at en investering i en dansk landbrugsejendom som udgangspunkt altid vil have en lavere forrentning end almindelige kapitalanbringelser i anden virksomhed. Det måtte derfor forventes, at eksterne investorer kun vil investere i landbrugsbedrifter i det omfang, investorerne har en særlig interesse heri.

- Netop for hele den vegetabiliske produktion gælder jo, at den er bundet til jorden, og derfor i modsætning til andre former for produktionsvirksomhed ikke kan flyttes rundt, og dermed heller ikke flyttes ud af landet.

- Men skulle der på et tidspunkt vise sig en uhensigtsmæssig udvikling, vil man jo have friheden til i så fald at ændre reglerne på ny.

- Det jeg ser for mig - og som jo er formålet med ordningen - er, at ordningen vil kunne sikre dels generationsskifter uden for familiekredsen, dels at f.eks. en gruppe yngre landmænd kan købe en større produktionsejendom i fællesskab, eller i særlige tilfælde, at lånekapital kan konverteres til indskudskapital. Og det vil der i den grad være brug for, når opgaven er at skabe gode rammebetingelser for en strukturudvikling, der kan realisere stordriftspotentialet i landbrugssektoren.